

VLNĚNÍ 2006

Magazín Radia Proglas

OBSAH

ÚVOD >

Slovo šéfredaktorky 3

VÍRA >

Ekumenické vztahy na vlnách Proglasu 3

REGIONY >

Zapsáno do ponku ve studiu Kristián 5

SOUTĚŽ >

*Jak hitparáda Kolem se toč
změnila můj život* 6
Radost z ocenění 7

HUDBA >

O výchově a hudbě 8
O jednom pokladu... 8

DĚTI >

Byla jednou jedna... 9

CESTOVÁNÍ >

Perla Afriky 10
Cesta do Indie 10
Koline, Koline... 11

VÝHLEDY >

Proglas v roce jedenáct 12
Z redakčního stolu 13

COMICS >

Rozhlasové městečko 14

TECHNIKA >

O digitalizaci 15

FINANCE >

Bude nám jedenáct let, a vám? 16

FOTO >

Společná fotografie 17

VYSÍLÁNÍ >

FM vysílače a studia Proglasu 18

Úvodní slovo ředitele

Je tu jedenáctý rok života Radia Proglas. Život společnosti Proglasu už patnáctý.

Jedenáctý rok je rokem, kdy už snad nemusíme pochybovat o životaschopnosti projektu „Naše – vaše rádio“. Jistě, lze namítnout, že:

- to není to, co jsem si představoval,
- Proglas měl být víc zaměřený na modlitbu,
- čekal jsem Proglas daleko více otevřený vůči, jinověrcům nebo nevěřícím,
- Proglas by se vůbec neměl jmenovat Proglas,
- jen se tříští síly,
- měli jsme se měli více věnovat prosazování „našich“ pořadů ve veřejnoprávním rozhlasu, který si přece všichni platíme.

Nicméně Proglas tady je, má své posluchače, pravda, nijak přehnané množství, ale na druhé straně – desetitísíce posluchačů, to není špatné číslo. Soli není třeba do polévky mnoho.

Mám radost, že kluci a děvčata, kteří kdysi volali tenkými hlásky do soutěže Proglasu, hlasují do hitparády a poslouchají vybrané hudební pořady. Jsou už o deset let starší. Těšíme se z dopisů maminek a tatínek, kteří nechávají připisovat mezi přátele Proglasu svá prvorozená dítka. Máme velkou radost ze skutečnosti, že se sdružení evropských křesťanských rádií rozhodlo uspořádat konferenci v naší zemi, protože věřilo, že vše dobře nachystají a zorganizují lidé z Proglasu a jejich přátelé. Tiše a vděčně vzpomínáme na nejstarší přátele Boží, kteří zemřeli s posledním zdrávasem modleným s posluchači Proglasu; kdyby byli sami, už by jim to možná nešlo.

Tyto a další věci jsou projevem milosti Boží a na nás je jen naslouchat a správně odpovídat na Jeho nabídky. Proto děkuji a vyprošuji Boží požehnání všem, kteří přiložili ruku nebo ucho k dílu; a přeji všem jiskřivou vynalézavost ve vztazích, opravdovost práce i hloubku odpočinku.

P. Martin Holík

P. S.: Nevíte, jaké frekvence jsou vyhrazeny v nebi?

Velbloud, gangsteři a psí dečky

Přítel Jan Bárta pro náš magazín každoročně maluje obálku s motivem vlnění: ovečky s kudrnatou vlnou, rybičky a vlnky v akváriu, babyčku s klubkem vlny a jehlicemi na pletení, zvlněné lány obilí při dožínkách. Letos se můžeme potěšit dokonce velbloudy (víme, že se jim říká koráby pouště) – a kam se asi kolébají? Písečnými vlnami rozvážně směřují se svým nákladem k cíli a tím cílem jste nyní vy, přátelé a posluchači Proglasu, ovšem naším společným a posledním cílem mohl a měl by být nebeský Jeruzalém.

Na naše trpělivé kameloty jsme proto vrchovatě naložili všechno, čím bychom vás i sebe chtěli v tomto roce potěšit, pobavit, informovat, poučit a vzdělat, především však povznést a přiblížit onomu poslednímu a nejkrásnějšímu cíli. Posíláme vám hudbu, duchovní a takzvaně vážnou i hudbu oddechovou, řekněme raději dobrou muziku, protože hudba je ve skutečnosti asi jen dvojí: dobrá a špatná bez ohledu na žánry. Chtěli bychom pro vás hrát tu dobrou, kterou k nám různým způsobem zaznívá Boží hlas.

A posíláme slovo: pravdivě podle svého nejlepšího přesvědčení. Náš svět není idyla a všichni lidé nejsou andělé. Obklopují nás lidé průměrní, světci a bohužel i gangsteři a není jich málo. Jenže jak rozlišíme, kdo už je gangster a kdo třeba jen jednou uklouzl, našlápl na šikmou plochu a už se fítl někam dolů? Možná, že máme naložit velbloudy nějakou zásilkou nejen pro osvědčené našince, ale také dobrým slovem právě pro zdánlivě ztracené případy, protože kdo z nás někdy neuklouzne?

Napadá mne, že klasický předválečný gangster, řemeslný zločinec (viz např. film *Někdo to rád horké*), býval zhusta velmi necitelný, velmi bezohledný, velmi elegantní a někdy (zrovna v tomto filmu) se pro zdůraznění svého bohatství dokonce zdobil tzv. psími dečkami na botách. Vzpomněla jsem si na to nedávno, když jsem jela do Proglasu kolem prodejny potřeb pro zvířata. Zrovna tam inzerovali: OBLEČKY SE SLEVOU!! Chvilí mi trvalo, než jsem si oblečky spojila se psími – rovněž předválečnými – dečkami na hřbetech jezevčků. Ano, dnes se psům dokonce šiji celé

obleky, aby byli vedle svých vyšňořených pánů a paniček stejně elegantní a pak také aby nenastydli. Láska ke zvířatům je jistě ušlechtilý cit, své potomky bych však nechtěla vést k utrácení peněz za takový psí oblek, zvláště když i v našem světě je plno bídy, která potřebuje nějakou tu záplatu. Aby nám pak z děcek náhodou nevyrostli gangsteři!

Naši velbloudi mají proto ve svém vaku zvláštní zásilku pro děti: hlasy přátel a kamarádů, kteří společně s nimi a s námi všemi dohromady chtějí zkoumat, co je na světě opravdu důležité, a rozlišovat to, co opravdu stojí za to mít rád. Když se nám to bude dařit, třeba se k našemu společnému cíli přiblížíme alespoň o pár kroků. Přála bych to vám i sobě.

Marie Blažková, šéfredaktorka

Ekumenické vztahy na vlnách Proglasu

Již od počátku vysílání Radia Proglas byly náboženské a modlitební pořady základem vysílacího schématu. V současnosti tvoří náboženskou redakci Proglasu odborný redaktor, katolický kněz a pastor Slezské církve evangelické augšpurského vyznání. Protože vysílání křesťanských církví tvoří podstatnou složku náboženských pořadů, položili jsme reverendovi Jaroslavu Kratkovi několik otázek:

Které církve kromě katolické se v současnosti podílejí na vysílání Proglasu?

Je to především pravoslavná církev, která má na vlnách Proglasu největší prostor – jednou týdně půlhodinový pořad s jednou reprízou, potom jsou to Církev československá husitská (ČČSH) a Slezská církev evangelická a. v. (SCEAV), které mají k dispozici půl hodiny měsíčně s jednou reprízou, a nakonec různé evangelikální církve, které se podílejí na programu TWR. Jeho vysílací čas tvoří celkem dvě a půl hodiny týdně a jednou měsíčně ještě připravuje hudební pořad o délce 45 minut.

Jak vnímáš jedinečnost jejich výpovědi a přínos ekumenismu?

Dnešní doba si přímo vyžaduje spolupráci křesťanů. Byl by to hazard, kdybychom v naší „neopohanské“ zemi plývali prostředky, silou i možnostmi a místo tvůrčí spolupráce se věnovali konfrontaci. Samozřejmě, že se nejedná o jakýsi bezbřehý ekumenismus, který jde cestou laciných kompromisů. Spíše se vracíme k onomu starokřesťanskému „v podstatném svornost, v nepodstatném volnost a ve všem láska“. Musíme si uvědomit, že máme za sebou čtyřicet let výchovy k antagonismu, kterému valnou měrou přispěl pobělohorský syndrom umocňovaný tendenčními výklady historiků poplatných té které době, nemluvě o aktivitách náboženských blouznivců na mnoha stranách.

Osvědčeným lékem proti předsudkům je vstřícnost a dobrá vůle, bez které je každá dobře míněná iniciativa odsouzená k zániku. Neustále musíme mít na zřeteli, že to, co nás spojuje, je podstatnější než to, co nás rozděluje. Pokud se jednotlivé církve nesnaží „obracet na svoji víru“, ale nabídnou ze své bohaté tradice nebo spirituality, mohou obohatit druhé bez toho, aby vedly nekonečné konfrontační spory. Je to jako hostina agapé, kdy každý přinese něco ze svého a dá na společný stůl – samozřejmě, že by nebylo fér podstrkovat něco plesnivého, něco, po čem by se udělalo všem špatně.

Já sám, když jsem chtěl poznat spiritualitu katolické a pravoslavné církve, musel jsem se

zbavit jak předsudků, tak pýchy, která mi zabráňovala uznat, že také někdo jiný může mít pravé poznání Boží pravdy. Dnes se cítím být nesmírně obohacený jak spiritualitou poustních otců pravoslavné církve, tak spiritualitou i zkušenostmi církevních otců katolické církve. A co mě nejvíc překvapuje, je nádherná mozaika, kterou tvoří spolu s evangelíky i evangelikály a s každým, komu je drahý Kristus a také jeho Církev.

Které ekumenické aktivity Proglasu dále podporuje a v čem spatřuješ jejich význam?

Dalo by se říci, že všechny, které z evangelia vycházejí a k evangeliu vedou. Podporuje je už tím, že seznamuje posluchače s jejich konáním, ale na některých, jako je třeba Slavkovská iniciativa smíření, se přímo podílí. Jenom připomenu, že Slavkovská iniciativa smíření je hnutí, které v duchu křesťanské lásky hledá a také nalézá cesty ke zmiřování rozporů mezi církvemi, mezi lidmi i národy. Mluvíme-li o smíření, zdůrazňujeme, že je to smíření v Ježíši Kristu, který nás smířil s Bohem. Na pravidelných setkáních uplatňujeme zásadu vyjádřenou v trvalém mottu: „Miluji svoji církev, miluji tvoji církev“.

Velmi významnou ekumenickou iniciativou Proglasu jsou *Kulaté stoly víry*. Jsou to diskusní pořady na téma jako křest, modlitba, Bible, slavení církevních svátků, manželství, rodina, ale také problémy, které nás v podstatě také spojují, jako ohrožení rodiny, ochrana života od jeho početí až po přirozenou smrt, násilí, drogy, kriminalita mládeže, apod. Do pořadů zveme zástupce různých církví a není výjimkou, že právě u těchto „kulatých stolů“ jsou navazována nová přátelství. Myslím, že nejmocnější prostředek sjednocení, který překračuje konfesní rozdíly a zároveň je pro všechny stejně dostupný, je modlitba. Jsem Bohu vděčný, že Proglas modlitbu nejenom nabízí, ale samo z ní denně žije. Jsem rád, že spolu s Proglasem z ní mohou žít i já – nejenom z té vlastní, ale z velkého množství modliteb těch, kteří se za nás modlí. Díky!

Ze rozhovor děkuje Marie Blažková

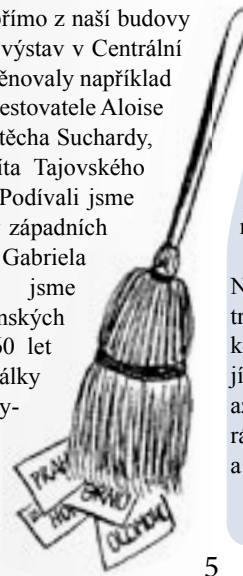
Dnešní doba si přímo vyžaduje spolupráci křesťanů

Zapsáno do ponku ve studiu Kristián Praha

Mám ve svém redakčním koutku na stěně pár fotografií z domova. Je milé zabloudit na ně očima z obrazovky počítače a povolit na chvíli příjemným vzpomínkám. Jedna fotografie na mě shlíží zvláště laskavě. Je na ní můj tatínek skloněný s hoblíkem nad svým stolařským ponkem. Na ten mu nikdo nesměl sáhnout. Sám si jednou týdně vymetl prach mezi dláty a hoblíky a všemi těmi krámy, jak říkal, a byl pořádek.

Týden co týden se i já snažím udělat si na svém ponku pořádek a srovnat třeba aspoň *Pohlednice* do jednoho šuplíčku. Jak se zaplnil za tento rok? K těm nejstarším *Pohlednicím* patří setkání křesťanských rádií v Římě. Nebyli jste tehdy na audienci u papeže Jana Pavla II. s námi? Byla to pro mne nezapomenutelná pouť s Proglasem a bylo jasné, že se promítne na *Pohlednici*. Každý pátek pak přibyla odněkud z domova další. Třeba ze známého mariánského poutního místa Svátá Hora u Příbrami. Přidala jsem zvukový obrázek ze svatojánské pouti na ostrově u Davle a také z výpravy na Tetín za počátky křesťanství u nás. Zvláštní vydání měly *Pohlednice z Příběhů Pražského hradu*. Vzpomínáte, jak kamera sondovala ve znovuobjevené staré královské hrobce v pražské katedrále? Nebo jak jsme obdivovali zrestaurovanou císařovu dalmatiku?

Ale také jsem je odesílala přímo z naší budovy v Thákurově ulici v Praze. Z výstav v Centrální katolické knihovně, které se věnovaly například vzpomínkám na dílo kněze a cestovatele Aloise Musila, sochaře a řezbáře Vojtěcha Suchardy, opata želivského kláštera Víta Tajovského či spisovatele Josefa Knapa. Podívali jsme se do trapistického kláštera v západních Čechách, v kostele svatého Gabriela v Praze na Smíchově jsme obdivovali malby beuronských mnichů. Nálet na Prahu a 60 let od konce druhé světové války dokumentovala reportáž z vybombardovaného a znovu obnoveného kostela emauzského kláštera.

Setkání s pražskými posluchači

Na mém ponku ve studiu Kristián vzniklo daleko víc relací, ale o těch se vás snažime s kolegou informovat třeba i v živých *Listárnách*.

Musím teď chválit. Kolega Pavel Smolek má na svém pracovním stole a ve svém počítači pořádek přímo vzorový! Možná proto, že mu neříká ponk. Možná je to ráznou mužskou náturou, že tolik neváhá, co by se mělo zachovat v archivu a nekompromisně třídí a maže staré pořady, aby se mu tam mohly vejít nové. Všechny aktuální komentáře, *Oktávy*, duchovní témata, příběhy z kraje a osobnosti, které zve k mikrofonu studia Kristián. Ale i četby a hlavně pohádky, které natáčí podle scénáře Moniky Riedlbauchové. To jsou takové báječné hodiny, kdy se nebojíme vydat ze sebe všechn možný talent, jen ať je pohádka co nejvíce k poslouchání a pobavení. Potěšilo nás také, že o naši práci projevila zájem i mladá studentka Lenka Vornáčková. A tak jsme ji začali učit zacházet s mikrofonem a vy už jste v létě mohli slyšet její první pozvánky.

Vida. Vzala jsem to taky šupem a rok 2005 je uklizený. Ponk je připraven pro mé další tvůrčí nepořádky.

Je to jen takový současný počítačový ponk. Nevoní ani dřevem ani klišem, jen z něj večer trochu bolí oči. Ale popravdě, když si uvědomím, kolik vzácných vzpomínek a vyprávění zajímavých lidí zaznamenal, zpracoval a poslal dál až k vám posluchačům... Začínám ho mít stejně ráda jako ten poctivý, klišem polepený, léty práce a jistotou domova popsaný ponk tatínkův.

Jana Beránková, redaktorka

Jak hitparáda Kolem se toč změnila můj život...

Už deset let připravuji na vlnách Proglasu hitparádu *Kolem se toč*. A i když jde především o soutěž písniček a interpretů, nemohu při příjemné práci nemyslet také na posluchače. Někteří hlasují téměř bez přestávky celou dekádu. Jiní se přidali později, avšak zůstávají nám také věrní. Další časem odpadli, někteří se vracejí po letech. Někteří z pravidelných posluchačů se oženili, posluchačky se vdaly a změnily příjmení. Děti, které v době začátků hitparády sotva začínaly mluvit, se už samy zapojují do soutěží. Zkrátka pro mnohé z vás se nedělní večery, případně pondělní odpoledne s hitparádou staly pravidelnou součástí vašeho života. A z toho mám jako hlavní tvůrce pořadu velkou radost.

Na podzim loňského roku mě napadlo uspořádat velkou soutěž na téma „Jak hitparáda *Kolem se toč* změnila můj život...“. Do redakce jsem dostal několik desítek slohových prací – od stručných po několikastránkové. Couvl jsem před velkou zodpovědností a rozhodl jsem se utvořit komisi, která by povídky vyhodnotila. Z řad mých kolegů a našich spolupracovníků se mi přihlásilo pět dobrovolníků, kteří všechny soutěžní práce pročetli a obodovali tři nejlepší. Fakt, že shoda mezi hodnotiteli byla minimální, svědčí o vyrovnané kvalitě příspěvků. I proto jsme se nakonec rozhodli určit první dvě místa a k tomu jednu zvláštní cenu. A protože skutečně bylo co číst, výňatky z vítězných prací vám nabízím zde.

Milan Tesař, hudební redaktor

Tomáš Dočkal, Nová Paka, 1. místo (kráceno)

Tomáš byl úplně obyčejný normální znojemský kluk. No obyčejný... Tvrdit dnes o někom, že je obyčejný dost dobře nejde, protože každý člověk má různý osud a s ním se pojí i rozličné zážitky, no znáte to. A mezi nimi se určitě vyskytují takové, které moc obyčejně nevypadají. (...)

Tak tedy tento Tomáš, nyní již skoro dospělý muž, studuje na gymnáziu, s učením nemá problémy, tak ve volném čase také mimo jiné

poslouchá rádio, a protože ho většina stanic brzy omrzí, neustále otáčí knoflíkem a hledá a hledá, co nového by naladil. (...) Brzy objevuje „tajemství“ – pomineme-li Český rozhlas 2 a 3, tak všechna ostatní rádia hrají pořád dokola ty stejné písničky. Nejlépe se to pozná na jejich hitparádách, kdy z přístroje zní stále totéž dokola. (...)

Při jednom takovém večerním ladění se z rádia začínají ozývat – jak se říká na Ostravsku – *take fajne melodyje*. Po pár minutách je zjištěno, že se jedná o pořad hitparáda Kolem se toč na křesťanském rádiu Proglas, který příjemným a kultivovaným hlasem provází Milan Tesař. Tomáš není nijak konkrétně nábožensky založen, také jeho domácí výchova k tomu nesměruje, a kdyby mu někdo řekl, že bude jednou nejráději poslouchat křesťanské rádio, jistě by se mu vysmál. Ale za této zvláštní situace..., no... ty písně jsou tak pěkné, a přitom je Tomáš v životě neslyšel. A ty kapely, o těch nemá Tomáš ani nejmenší tušení. Protože rozhlasový signál letí do Tomášova rádia až z Brna, cestou tak slabne, že spíše než pěkné písně slyší chudák hlavně šumění a praskání. A tak se dá do díla. Začíná hledat po panelákovém bytě 2 + 1 nejlepší místo k zachycení signálu. A bryskně ho nachází, bohužel zrovna v ložnici na zemi. Pod oknem.

Takže nedělní večery začínají u Tomáše mezi sedmou a osmou vypadat jinak než dosud. Žádné zprávy o půl osmé. V sedm zalehnout na zem, zhasnout, natočit anténu, zapnout rádio. A pak již s gustem poslouchat. A prožívat napětí při dalších kolech. Kdo vypadne? Kdo jak se umístí? Budou novinky hezké? A těch nových skupin, co Tomáš poznává: Mošny, Asonance, Jiří Žižkovský, Slávek Klecandr, Ginevra aj.

Nakonec nezůstává jen u hitparády. Duši Tomáše si získávají další pořady rádia Proglas. A logicky s nimi následuje tedy i nějaký ten duchovní růst. Obzor se mu rozšiřuje hlavně v oblasti netradičních a alternativních skupin. No kdo z jeho současníků kdy slyšel o skupině Majerovy brzdové tabulky? Roky letí, ale hitparáda zůstává. Při svých vysokoškolských studiích v Olomouci pak Tomáš na kolejích ladí na pokojovém rádiu právě Proglas (zde je již signál velmi kvalitní), čímž přivádí některé spolubydlící na pokraj šílenství...

Ludmila Vlčnovská, Bánov, 2. místo (redakčně upraveno)

Rádio mám naladěné stabilně na Proglas, protože stačí málo a špatný poslech je nasnadě. A tak aniž by to člověk vnímal, stává se postupně závislým na poslouchání určitých pořadů. Jedním z nich je i hitparáda *Kolem se toč*.

Jak se tato závislost projevuje? To se pak práce a volný čas řídí vysíláním. (...) Hitparádu poslouchám převážně v noční předpremiéře. Tentokrát jsem však byla tak unavená, že jsem předpremiéru zaspala. V neděli v 19 hodin u nás byla návštěva, takže z poslechu nebylo nic. Zbývalo už jen pondělí.

Mám sestru na invalidním vozíku. Protože bylo pěkně, zavezla jsem ji na dvůr, aby si užila posledního podzimního sluníčka. Protože jsem spěchala, abych vše do hitparády stihla, nechala jsem ji mobil a hurá do domu. Ve spěchu jsem však špatně zavřela vrata. Všechno by bylo dobré, kdyby Květoše, synovcova pašika, nerozčílily slepice. Opřel se do vrátek chlívků, vrátka povolila a pašík vyběhl na dvůr. Nejdříve zamířil do záhonu se zelím. Když jej chtěla druhá sestra vyhnat, vydal se k sousedům. U vrátek stála číča Micka a neochvějně na prase zasyčela. To se leklo, otočilo se o 180 stupňů a pádilo k vratům vedoucím na ulici. Sestra na vozíku to všechno pozorovala a urputně telefonovala mně a synovci Petrovi.

Já jsem byla doma a těšila jsem se, že si hitparádu konečně poslechnu. Uvařila jsem si kávu, když v tom zazvonil telefon. Bylo 17 h a první tóny už zazněly. Zvedám telefon a slyším SOS. Odbíhám, ale stávám se už jen pasivním divákem toho, co následovalo.

Marie pronásledovala čuníka. Ten si otevřel rypákem vrata a vyběhl ven. Otevřel se před ním nový svět, velký a neznámý. Květoš si to zamířil přímo do restaurace. Bylo teplo, měli otevřeno, ale pan hostinský neměl pro nezvyklého návštěvníka pochopení a vyhnal ho ven. Unavené prase lehlo do dveří restaurace a odpočívalo. Kolem hospody vede velmi frekventovaná silnice, podél níž se stavěli diváci. Nikdo se však neměl k pomoci. Až se z davu odpojila maminka s dítětem, došla

k pašikovi, překročila jej a zeptala se: „To je vaše prase?“

Cizí hlas Květoše vzpamatoval, skočil na všechny čtyři a hurá do vedlejšího obchodu. Prodávačka však byla řezníková dcera, která se nezvyklého návštěvníka jen tak nelekla. Přinesla Marii provaz. Utrmácený čuník si lehl a nechal si svázat nohy. (...)

Sestra na vozíku měla na dvoře skvělou podívanou: synovec Petr tahal prase na provaze, jeho tchán je držel kolem pasu, Marie držela v ruce návnadu, již lákala pašika do chlívků, a já jsem držela dveře.

Když jsem se vrátila k rádiu, hitparáda končila. Tak v tom týdnu jsem nehlasovala. Závislost by se měla léčit. Ale jak léčit závislost na pořadu?

Radost z ocenění

Redaktorky a redaktori z Proglasu se těší z ocenění Vládního výboru pro zdravotně postižené, který letos pořádal již XII. ročník publicistických prací zaměřených na různá zdravotní postižení.

V pátek 2. 12. 2005 večer ocenil pořady naší Lucie Endlicherové a Renaty Bělunkové s názvy *Barvínek* a *Do života*, které můžete slyšet na vlnách Proglasu v úterý a v pondělí od 16 hodin.

První místo dostal *Barvínek* za rozhovor s nevidomou Janou, druhé místo získal pořad *Do života* za portrét Hany Markové.

V kategorii rozhlasových pořadů soutěžilo letos devět snímků. Gratulujeme autorkám i všem, kteří se na vzniku podíleli.

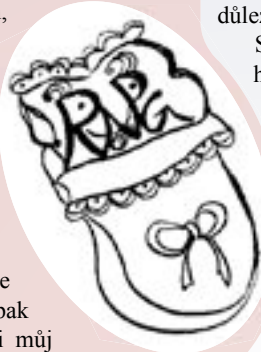
O výchově a hudbě

Kdo má děti, ani nepozoruje, jak velmi rychle rostou. Stačí potkat po delší době známé a nastane velké divení. „Je to možné, že už je tak veliký? Vždyť ještě nedávno...“

I Radio Proglas se z hostýnských peřinek rozrostlo do spousty měst a vesniček v republice. Co všechno za ta léta natropilo ve vašich domácnostech, dovi-dala jsem se postupně z vašich dopisů. Například vím, že u vás vyhrávalo muziku, která se některým ani trochu nelíbila. „Kdy už přestanou nekonečně dlouhé tóny vážné hudby?“ psali mnozí. A já jsem odpovídala: „Rádio má knoflík, kterým se dá vypnout.“ „Jenže já to pak zapomenu zapnout a uteče mi můj oblíbený pořad,“ reagovali jste. „Tak si rádio na chvilku ztlumte. Hudba vás nebude rušit a znělka vás včas upozorní, že už je konec.“ Pak byl nějaký čas klid. Až na výjimky nikdo nepsal, nikdo nevolal. A to bylo horší než výhrušné dopisy. „Je to snad ticho před bouří?“ myslala jsem si. Časem mě začali zastavovat lidé a mezi čtyřma očima se mi přiznávali, že ta vážná hudba vlastně není tak hrozná. Když ji poslouchali jen tak potichoučku, cosi se jim na ní začalo líbit. A tak přidávali na síle a nakonec zjistili, že je to hezké. Zanedlouho nastal třetí zlom, kdy mě začali někteří žádat, abych tu pěknou skladbu, která byla včera, pustila zase příští neděli. Opět jsem vás nepotěšila. Mám totiž zásadu, že žádnou skladbu nezařazují znovu dříve než za čtvrt roku. Poslouchat dokola stále totéž by vás určitě nebavilo. Desetiletí se však uzavřelo ještě jedním krokem. Začali jste si houfně psát o názvy kompaktních disků, ze kterých vysíláme, abyste se pokusili sehnat je domů.

Máte taky ten dojem, že nám to děťátko docela pěkně prospívá? Čeká ho sice puberta, o které se všeobecně tvrdí, že je dobou popírání všeho, já už ale strach nemám. Kdo jednou poznal, co je krásné, ten se toho ani v pubertě nevzdá. A to přeji i vám.

Llára Beránková, hudební redaktorka

O jednom pokladu...

V červnu 2003 vláda ČR projednala a schválila Koncepti účinnější péče o tradiční lidovou kulturu. Vláda vzala za svůj zájem odborné veřejnosti a obavy před zánikem některých jevů, a vyjádřila konkrétními opatřeními povinnosti státu, doporučení samosprávě a výzvu ostatním nestátním organizacím ke spolupráci na ochraně důležité části nehmotného kulturního dědictví.

Společně usílí má směřovat k ochraně hodnot vytvářených po celá staletí, v nichž je zobrazen život předků (bydlení, práce, víra a zvyky, zábava a umění). Jsou proto základem kulturní identity, zdrojem kulturní rozmanitosti a vzdělanosti. Soubor opatření uvádí konkrétní kroky k efektivnější identifikaci tradiční lidové kultury, její systematické dokumentaci, uchování a předávání dalším generacím, prezentaci veřejnosti u nás i v zahraničí.

Žijících jevů tradiční lidové kultury v České republice není málo. Zahrnují hudební, taneční a slovesný folklor, hry, obřady, obyčaje a zvyky, způsob obživy a tradiční zemědělské postupy, řemeslnické výrobky a technologie, architekturu a další druhy lidové umělecké tvorby.

Je dobrým znamením, že v naší zemi existuje dosud velké bohatství živé tradiční lidové kultury, včetně dochovaných objektů lidového stavitelství. Ve vybraných regionech je tato kultura dosud součástí každodenního života. Koncepte směřuje k tomu, aby toto bohatství pomohlo v budoucnu prokázat naši vlastní kulturní identitu.

Tolik alespoň část z úvodu ke zmiňované koncepci. Chtěla jsem, abyste o ní věděli, protože si myslím, že je jedním z dobrých impulsů k tomu, abychom se kolem sebe dívali s otevřenými očima a ušima, obdivovali projevy tradiční lidové kultury (nejen hudební folklor) a byli pyšní na poklad, který nám naši předkové zanechali. Ve folklorním vysílání se snažíme zprostředkovat tu část, která se „vejde do rozhlasových vln“. Pokud se o tradiční lidovou kulturu zajímáte, doporučuji vám k nahlédnutí internetové stránky www.lidovakultura.cz nebo www.nul.cz – Národního ústavu lidové kultury

ve Strážnici. Mnoho zajímavého najdete také na stránkách www.fos.cz, www.folklorweb.cz nebo www.folklornet.com. Těším se, že vás také potěší a povzbudí naše pořady: *Folklorní okénko* nebo *Vonička lidových písní*.

Helena Bízová, hudební redaktorka

Byla jednou jedna...

...pohádka, a ta ne a ne dojít svého konce. Vyprávělo se v ní o spoustě věcí, už byla pěkně rozkošatělá a rozsáhlá, ale pořád pokračovala. Ta pohádka začala tím, že se jeden kluk, vlastně už dospělý muž, ale pořád se srdcem kluka, rozhodl, že by mohl spustit rádio. Samozřejmě ne sám, potřeboval k tomu pomoc a ochotné ruce spousty lidí a taky hlasy mnoha moderátorů, ale na počátku stál především ten jeho sen. A že tahle pohádka nemá konce, za to může to, že Proglas stále vysílá – tak se totiž to rádio, o kterém onen kluk snil, jmenuje. A proč o vysílání Proglasu mluvím jako o pohádce? Protože opravdu mnohé pohádkové rysy má. A navíc – kolem rádia se pořád motá spousta dětí – a ty přece k pohádkám taky patří.

Když jsem o celém tom rádiovém, někdy i pohádkovém, dění nedávno přemýšlela, došlo mi, že ti menší posluchači, kteří patříli mezi první soutěžící v biblickém kvízu *Proglas* nebo poslouchali některé z prvních vydání *Barvínku*, už určitě tyhle pořady neposlouchají a dost možná už přešli od Proglasu k jinému rádiu. Ale kdo ví, možná nám zůstali věrní. A tak si říkám – pokud mezi čtenáři těchto řádků bude nějaký výherce z Proglasu z roku 1996 či příznivce *Barvínku* a slona Míti, třeba teď zamačkává slzu. Tak jestli

chcete, podělte se s námi o svůj příběh. Byl vám Proglas v té době kamarádem? Poslouchali jste Míťovy příběhy a přemýšleli jste o tom, jak to, že je takový popleta (a modrý k tomu)? Nebo si pamatujete až start *Rozhlasového městečka* a do té doby nic? Anebo snad víte, jakou první pohádku jsme vysílali ve *Večerním ziváčku*?

Vzpomínky jsou někdy hodně zajímavé. Je dobré se do nich občas vracet. Tak pro připomínku, vybrala jsem pro vás pár úplně vousatých, pamětnických otázek z Proglasu...

Děkujeme, že jste stále s námi. Že i díky vám oné pohádce o Proglasu, která se začala psát před více než deseti lety, stále přibývají nové kapitoly.

Lucie Endlicherová

1. Pokus se doplnit následující blahoslavenství:

Blahoslavení tiší. ...“:

- a) neboť oni dostanou zemi za dědictví
- b) neboť oni dostanou dar řeči
- c) neboť oni budou ochránci moderátorů Radia Proglas

2. Na jaký hudební nástroj hrál král David?:

- a) na mandolínu
- b) na elektrickou kytaru
- c) na citeru

3. Co znamená slovo Abba?:

- a) jde o název švédské hudební skupiny, s vírou nemá nic společného
- b) v aramejštině to značí „tatínku“
- c) jde o hudební nástroj, kterým se doprovázely žalmy

4. Set je:

- a) SZ postava, syn Adama a Evy
- b) označení pro část SZ hry „tanisu“, předchůdce dnešního tenisu
- c) křesťan obrácený na víru apošt. Pavlem

spřávně odpovídejte: 1a, 2c, 3b, 4c

Perla Afriky

Do Ugandy jsem vyrazil společně s P. Jiřím Šlégrem, ředitelem Papežských misijních děl (PMD) v České republice, a P. Leošem Ryškou, ředitelem televizního studia Telepace v Ostravě. V rámci oslav 160. výročí založení Papežského misijního díla děti jsme měli navštívit projekty sponzorované PMD, setkat se s bohoslovci a s těmi, kterým pomohly dary z Česka. Šlo také o hlubší navázání vztahů s místní církví i lidmi, poznávání jejich kultury, víry a běžného způsobu života.

„Perlou Afriky“ nazval Ugandu již dávno britský státník Winston Churchill v době, kdy byla Uganda britským protektorátem. V roce 1962 získala Uganda nezávislost; od té doby byla po několik desetiletí ničena vládou diktátorů, kteří vyvolávali válečné konflikty a v bojích o politickou moc plenili zemi. Nejhorším obdobím se stal vojenský převrat a nastolení diktatury generála Idi Amina. Jeho vraždění a teror si vyžádal

přes 400 000 obětí. Nechvalně se též proslavil rituálním pojídáním těl svých nepřátel.

Severní oblasti země jsou i nadále v době relativního klidu vykořisťovány armádou unesených dětí, které po „vymytí mozků“ při nočních taženích masakrují utečenecké tábory a unášejí stále nové a nové děti, ze kterých po krátké době a brutálním výcviku vznikají roboti na zabíjení.

I přes tuto krutou realitu však můžeme Ugandě závidět. Druhou, šťastnou stranou mince je nezměrná radost z víry v Boha a naděje v to, že jednou bude lépe. Lidé poznamenaní dlouholetým strádáním neztratili svoji lidskost a důstojnost. Velkou roli hraje v Ugandě církev a s ní spjatá Papežská misijní díla. Církev je totiž tím, na co je možné se spolehnout. Lidé v ní mají záruku duchovního vedení,

vzdělání i přežití. V Ugandě jsou díky Papežským misijním dílům a ugandské církvi stavěny školy, kostely, semináře a další instituce, které pomáhají lidem potýkat se s bídou a následky

nemoci a války. V důsledku válečných konfliktů a z velké míry i pandemie AIDS je průměrný věk obyvatel Ugandy 16 let. Jde tedy o stát dětí. Právě proto hraje velkou úlohu Papežské misijní dílo dětí, které je v současnosti rozšířeno do všech diecézí, kde se podílí na sponzorování škol, seminářů a dětských domovů.

Při putování Ugandou přepadá člověka zvláštní stud nad tím, jak na jednom místě planety lidé trpí hladu a na jiném se ve stejnou chvíli likvidují tuny ovoce, aby neklesla kvůli velké úrodě jeho cena. Jedni lidé žijí ze dne na den, řeší, zda nebudou právě oni přes noc zabiti, zda budou mít druhý den co jíst – a o pár tisíce kilometrů dále jiní lidé řeší nesmyslné spory, co nejlepšího na sebe, kam za zábavou, zda si při večeři zředí víno perlivou, neperlivou či jemně perlivou minerální vodou.

Když vidíte, jak je církev v Ugandě mladá, jak vzkvétá, jak jsou semináře přeplněné bohoslovci, jak se za svou víru lidé nestydí, jsou na ni hrdí, jak z víry žijí, nemůže vás nenapadnout, že to budou právě oni, kteří jednou v budoucnu při svých misijních cestách zavítají i do Evropy a rozmnoží v ní opět křesťanství.

Pavel Šaněk, editor

možná čelí lehkému nachlazení. Zároveň si asi v duchu přehrávají zážitky – papežovu plavbu po Rýně, působivou večerní vigilií na Marienfeldu, závěrečnou nedělní mši tamtéž, množství navázaných kontaktů a přátelství, bez velkých slov řečeno rekapitulují báječný týden prožitý ve společenství lidí stejné krevní skupiny.

Při těchto vzpomínkách se jistě nevyhnou ani trpkému pomyšlení na přeplněné dopravní prostředky a ne vždy stoprocentní logistické zajištění akce, nemluvě o vydávání jídla. Kolín pak také navždy zůstane místem, kde jsme se dozvěděli šokující zprávu o vraždě bratra Rogera z Taizé...

Celkově ale není důvod k melancholii. Dokonce se usmívám, když slyším z nádražního rozhlasu omluvu za zpoždění mého vlaku do Düsseldorfu. Ještě naposledy si tedy vychutnám to, co vroubilo mou týdenní cestu za zpravodajstvím z kolínského setkání. Vlak konečně přijíždí, je hezky hustě zaplněn unavenými lidmi a jejich zavazadly. Teď už nikdo nebude zpívat a pokřikovat, myslím si, ale chyba: „Či či či – le le le, viva Chile!“ Jihoameričtí nezmaří! I když se přiznám, že se docela těším na spaní v posteli, jídlo z talířů, běžně plně brněnské tramvaje a osmihodinovou pracovní dobu, cítím, že tohle mi bude tak trochu chybět. A doufám, že stejně je na tom i pasažér letadla, které teď někdy přistává v Římě, jeden z mnoha poutníků, toho času papež.

Filip Breindl, zpravodajská redakce

Cesta do Indie

Na jaře 2005 se mi dostalo té cti a výsady, že jsem směl cestovat do končin, kam málokterý Evropan (natož Čech) zavítá. Do severovýchodní Indie, svazových států Manipur a Nagaland. O mé cestě jste mohli slyšet v několika pořadech na Proglasu. Cílem cesty nebyly krásy přírody, ale lidé. Zejména jeden člověk. Hubený, pomenší, stále v bílém – otec Jan Med. Misiónář povoláním, kněz, řeholník. A cílem byli také lidé, kteří se s otcem Janem na životní pouti setkali. Jeho žáci, studenti, spolupracovníci, spolubratři salesiáni. Z našeho putování po místech působení otce Jana se mi vryla do paměti malá příhoda: Vycházíme z jednoho domu – internátu dívek, který vedou řeholnice. Okolo domu jsou všude krásné květiny, čisto, radost pohledět. Otec Jana i nás vyprovázejí snad všichni k autu. Náhle se sandál otce Jana zaklesává

do kovové rohožky a on při dalším kroku padá jako podřátý. Jedna sestra vzkřikne „Proboha!“ Všem zatrne dech. Devadesátiletý muž, shrbený, hubený jak šindel. Vstane ještě? Okolostojící jej opatrně staví na nohy. Vypadá bledě. Naráz se ořepe, podívá se vlevo, vpravo, polohlasně k nám pronese: „Taková ostuda, pojďme pryč, pojďme!“ – a vykročí k autu, jako by mu za patami hořelo. Pokora je silnější než bolest z pádu. Jak by mohl nechat se opečovávat, litovat... Radostnost všech takových setkání otce Jana byla nakažlivá a nezapomenutelná.

P. Martin Holík

Kolíne, Kolíne ...

...i ty nad Rýnem stojíš v pěkné rovině, říkám si v neděli 21. srpna 2005 večer na nádraží Köln-Messe/Deutz. Už se stmívá, impozantní železniční most se rozehrává barvou světla, stejně jako dvě vysoké věže nedaleké katedrály. Na nádraží je rušno, bez zastavení kolem fičí vlak s italskými vlnkami, vzápětí projíždí sestava slovenských vagonů. Zastavuje expres ICE do Berlína, pozoruji, že je hezky zaplněný.

Všichni jedou pryč, i já za chvíli pojedu. Skončilo 20. světové setkání mládeže, první, na kterém účastníky oslovil jiný papež než Jan Pavel II., totiž jeho nástupce Benedikt XVI. Na co asi myslí ti kolem mě, kteří obsazují všechny myslitelné dopravní prostředky z Německa? Pokud mám podle sebe soudit jiné, jsou bezesporu unaveni,

Proglas v roce jedenáct

Osmého prosince 2005 mělo Radio Proglas desáté zrozeniny, dovolte malou bilanci. Vysílat se začalo ze Svatého Hostýna, dnes je vysílačů patnáct a pokrývají asi třetinu území České republiky. Vysíláme rovněž ze satelitu a přes internet a připravuje se digitalizace našeho vysílání. Skupinka zakladatelů se rozrostla na pětáctýřicet stálých zaměstnanců Proglasu, externích spolupracovníků máme asi osmdesát a poslouchá nás odhadem osmdesát tisíc lidí týdně. Hlavní redakce sídlí i nadále v Brně, filiální studia máme v Praze, Ostravě, Olomouci, Hradci Králové a v Litoměřicích. Z původních osmnácti hodin denně se vysílání postupně rozšířilo na čtyřicetihodinové. Proglas zůstal vedle internetového vysílání AWRádía a Rádía7 (TWR) jedinou křesťanskou rozhlasovou stanicí v zemi.

Naše rádio je provozováno nekomerční společností Radio Proglas, vlastněnou fyzickou osobou. Ředitelem je z pověření svého biskupa jeden ze zakladatelů rádia, katolický kněz Ing. Martin Holík, který je také členem mediální rady České biskupské konference. Dceřinná obchodní společnost Proglas slouží jako servisní organizace a Nadační fond Rádía Proglas pomáhá shromažďovat finance od dárců a sponzorů. Proglas je členem Asociace provozovatelů soukromého vysílání (APSV).

Vysíláme zcela bez reklam. Česká společnost je reklamou unavena a naši posluchači proto oceňují, že je během poslechu neruší agresivní spoty.

Případný výtěžek z reklamy by ostatně byl naprosto srovnatelný se současnou úlevou na daních, kterou rádio požívá jako nekomerční organizace.

Veřejnosti se Proglas představuje jako rozhlasová stanice pro celou rodinu, kladoucí důraz na křesťanské hodnoty. Každý člen rodiny by měl ve vysílání najít svůj program a poznat, že je v našem společenství vítaným členem. Současně se učí tolerovat programy určené jiné věkové, vzdělanostní či zájmové skupině. Skloubit tyto požadavky není pro redakci snadné, protože záměrem zakladatelů bylo oslovit i nevěřící posluchače a zejména děti a mládež. Cílovou

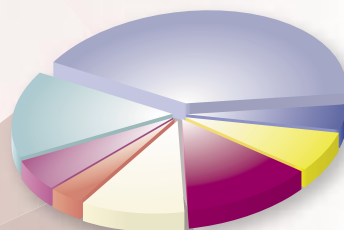
skupinou posluchačů je tedy celá rodina: zahrnuje všechny věkové skupiny od dětí přes adolescenty, mladé lidi, matky v domácnosti a dospělé všech možných profesí až po seniory. Proglas chce oslovit lidi prosté i vzdělané, obyvatele venkova i velkých měst. Řada pořadů je obecně kulturních, náboženských programy nejsou pouze katolické a na jejich výrobě se podílejí křesťané z nejméně deseti církví a řada lidí dobré vůle bez ohledu na vyznání.

Hlavním posláním Proglasu je připravovat půdu pro evangelizaci, vytvářet a nabízet společenství, podporovat rodinu v tradičním pojetí a vlastním způsobem života svých členů svědčit o víře v Boha, lásku a naději.

Statistické údaje hovoří o tom, že vzrůstá počet starších posluchačů. Redakce tedy hledá cesty, jak účinněji oslovit také posluchače mladší a středního věku a uvítá proto vaše nápady či postřehy.

Jednotlivé typy pořadů ve vysílacím schématu jsou zastoupeny takto:

Programová skladba Proglasu

populární hudba
folklorní hudba
náboženské pořady
kulturní a slovesné pořady
zprávy a publicistika
pořady pro děti a mládež
vzdělávací pořady
klasická a duchovní hudba

Programová nabídka Proglasu je, jak vidíme, velmi pestrá. Aby bylo možné tak náročné vysílání bez reklam finančně zabezpečit, je nutné spolehnout se na dary posluchačů. Posluchači,

kteří naše vysílání oslovuje a za šíření Božího slova rádiem chtějí sdílet část odpovědnosti, se sdružují v Klubu přátel Rádía Proglas. Není to nijak nová informace pro ty, kteří nás poslouchají a podporují třeba řadu let, pro nové posluchače a zájemce o členství v klubu zopakujeme známá fakta:

Členem se může stát každý jedinec bez ohledu na věk, celá rodina nebo i právnická osoba či zájmová skupina lidí. Členové klubu dostávají čtvrtletně informační zpravodaj nebo magazín Vlnění, ve vybraných prodejnách knih mají po předložení průkazky člena klubu slevu a společenství Proglasu na ně pamatuje ve společných modlitbách a při pravidelné mši svaté za zemřelé i živé členy a jejich potřeby, kterou sloužívá ředitel P. Martin Holík každé úterý večer v živém přenosu z Rádía Proglas.

Povinnosti členů klubu jsou jednoduché: podle možnosti podporovat rádio modlitbou, prací nebo penězi (pověření členové klubu tyto příspěvky vybírají a posílají účtárně, aby se ušetřily poštovní poplatky). Hlavní pomocí je šířit dobré jméno Proglasu: zkuste si nás prosím pořádně poslechnout a pak uvažte sami, zda nám můžete také takto pomáhat. Děkuji za námahu a jménem redakce i všech ostatních členů rodiny Proglasu se na vás těším v našem klubu.

Z redakčního stolu

V letošním roce dochází v našich slovesných pořadech k určitým změnám a připravují se i některé nové rubriky.

Poněvadž česká redakce BBC ukončila svou činnost, přebírá Proglas od února zpravodajství Českého rozhlasu 2 Praha, které bude i nadále doplňovat vlastními zpravodajskými relacemi.

S adventem jsme začali vysílat ve spolupráci s Českým katolickým biblickým dílem třetí část výkladového cyklu *Bible v liturgii*. Jeho první dvě části zazněly u nás v předchozích letech střídavě se seriálem *Světlem Bible* z produkce TWR. Pořad je určen především katolickým křesťanům jako příprava na každou nedělní mši svatou během církevního roku.

Teologové Řádu bratří kazatelů chystají pro naše rádio další pokračování nedělních dopoledních zastavení s *Katechismem katolické církve*, které mají sloužit jako pomoc k lepší orientaci v církevním učení. Pořadem bude opět provázet Kateřina Růzsová.

Historik Radomír Malý z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích je autorem patnáctidílného vzdělávacího pořadu o utrpení německých křesťanů a zejména kněží ve Třetí říši s poukazem na srovnatelné mučednictví českých kněží a řeholníků v době komunistické totality. Tento pořad rediguje Petr Polehla a zařadíme jej během prvního pololetí.

Docent Petr Osolsobě je vedoucím katedry estetiky na Masarykově univerzitě v Brně. Ve spolupráci s Ondřejem Krajtem chystá pro Proglas sérii půlhodinových zastavení, zaměřených na díla velkých světových básníků a myslitelů v souvislosti s úvahami o víře a jejím smyslu. Předpokládáme, že také tyto pořady zaznějí v našem večerním vysílání ve druhém pololetí tohoto roku.

Věříme, že tímto výběrem z naší programové nabídky můžeme oslovit především posluchače, kteří si chtějí rozšířit rozhled, dále se vzdělávat a spolu s námi prohlubovat svou víru i vědomosti.

dvoustranu připravila Marie Blažková

Rozhlasové městečko COMICS

1

Cestu do městečka zavál sněh. Kudy dání

2

Na kole to asi nepůjde...

3

Habža s Kubíkem si se sněhem umí poradit...

Pořady pro mladé

Rozhlasové městečko
každou středu v 16:00

Noční cukrárna
každou středu ve 22:30

Hitparáda Kolem se toč

Do života

Také
doporu-
čujeme:

4

Vysílání zachraňují boby. To je panečku jízda!!!

5

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

(ve středu v 16:00)

Přehled pořadů pro mladé

■ **Do života** – týdeník o práci, studiu, cestování, problémech, starostech i radostech a naplnění (po 16:00, R so 22:10) ■ **Hitparáda Kolem se toč** – žebříček nejúspěšnějších písní s hudebními tipy a soutěžemi (ne 0:05 a 19:00, R po 16:55) ■ **Noční cukrárna** – oslazení života s posezením u hudby a zajímavostí (st 22:30) ■ **Rozhlasové městečko** – ve fiktivním městě se nachází hvězdárna, ZOO, kino i kout řečníků; soutěžní vysílání nejen pro teenagery (st 16:00) ■ **Slyšte, lidé!** – hudební profilový pořad (so 19:15, R út 16:55).

Helena Bízová, redaktorka

O digitalizaci <><

Vlnění je časopis více nadčasový než Zpravodaj Proglasu; není vyloučeno, že tyto řádky jsou v době vašeho čtení už notně zestárlé. Přesto však následující skutečnost považuji za natolik důležitou, že se zpráva o ní ocitne i zde. Tak tedy:

Digitalizace v Česku pomalu přechází z teorie a plánů do skutečnosti. Vy, čtenáři, posluchači a diváci tomu pojmu začínáte rozumět, kdekdo už si koupil první set-top-box k příjmu některého z druhů digitálního šíření televize nebo rádia.

>>TELEVIZE

Specializované samostatné televizní programy už jsou běžnou skutečností na kabelu; přicházejí i na satelit, zvukáme si na méně barevné, méně hlučné, méně „vlezlé“ programy, zato ale takové, které nás mohou opravdu zaujmout: chceme-li uskutečnit zásadnější koupi, sledujeme program pro spotřebitele; programy o ošetřování stromů sledujeme, baví-li nás být na zahrádce; chceme-li vařit s radostí a pro radost, sledujeme recepty cizokrajných kuchyní na programu o vaření. K nalezení jsou české mluvené programy o krásách přírody, programy s novými objevy, ilustrující pokrok vědy a techniky; přibývají také programy méně ušlechtilé, využívající tmavých zákoutí lidských srdcí. Vedle stávajících „klasických“ čtyř

>> ROZHLAS

Proglas v listopadu 2005 opět požádal Radu o technické prostředky k digitálnímu šíření; žádost je třeba znovu upřesnit a přidat k ní i trpělivost. Cíle – pokrytí celou naší zemí kvalitním signálem a navíc relativně levně – nebude dosaženo rychle. Jednou se to však podaří. Pak bude třeba rychle si pořídit potřebný přijímač. Až ho budete mít, bude jen na vás, zda budete takový program užívat, potřebovat a pak i podporovat. Skončím zvoláním: Společensví lidí dobré vůle spojené skrze Tv NOE a Proglas – Vaše elektronická média v rukách křesťanů – se na vás těší!

Martin Holík

Bude nám jedenáct let, a vám?

Zdá se vám tato otázka nemístná? My se docela těšíme, až budeme ještě starší. Známe v Evropě mnoho bratrských křesťanských rádií – patrně nejstarší z nich je rádio Renasceňa, které za rok oslaví sedmdesátiny. To, že je nejposlouchanějším portugalským rádiem, je nadějí i pro nás.

Již více než deset let vysílá Radio Proglas jako jediné soukromé rádio v naší zemi bez reklam. Díky vašim darům můžeme připravovat tak kvalitní program, jaký by nám příjem z reklam zdaleka neumožnil. Snažíme se, aby se naše vysílání dostávalo ke stále většímu počtu posluchačů.

Barevnost prvního grafu také ukazuje, jaké je věkové rozložení našich dárců. Nejvíce darů získáváme od seniorů, nejméně od lidí mladých. Je dobře vidět, že štedrost našich dárců je přímo úměrná jejich věku. Šedý pás znázorňuje dary, u kterých věk dárce neznáme.

Na druhém grafu lze vysledovat, jak se vyvíjel počet přispěvatelů. Rozdělení mezi modrou a oranžovou barvu odpovídá vývoji poměru mezi dárci a dárkyněmi.

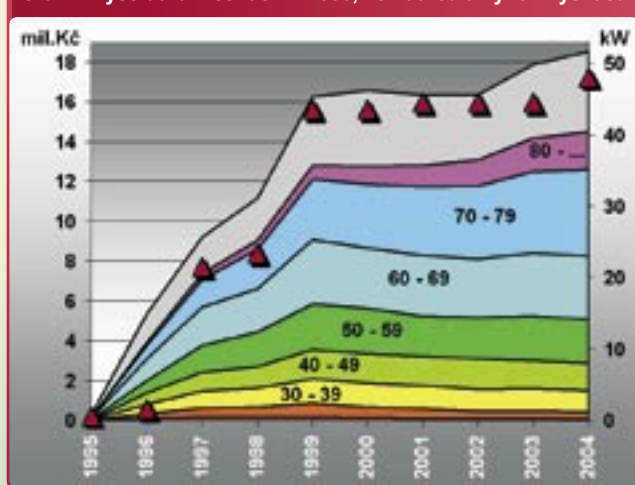
Pokud z grafů odhadujete, že průměrný roční dar je asi tisíc korun, odhadujete správně (ovšem v cenách roku 2000, od té doby z něj inflace ukousla rovnou stokrát).

Je docela pravděpodobné, že pokud čtete tento článek, jste asi starší žena... Pokud jste ale mladší anebo pokud jste muž, pak pro vás mám dobrou zprávu:

„Radio Proglas vysílá i pro Vás! Zkuste si nás naladit...“

Martin Šmídek, ekonom

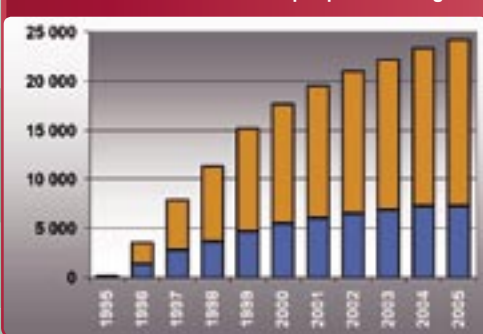
Graf 1: Výše darů v cenách r. 2000, věk dárců a výkon vysílačů

Jak se nám to daří, ukáží v několika grafech: V tom prvním najdete poměrně hodně informací na malé ploše. Červené trojúhelníčky ukazují výkon našich vysílačů v jednotlivých letech – výkon pak udává stupnice v kilowattech na pravé straně. Barevné plochy ukazují výši darů (se stupnicí na levé straně), které jsme od vás dostávali. Graf vyjadřuje zvláštní jev, pro naši spolupráci ostatně docela typický. Myslím, že byste očekávali (ostatně asi jako každý ekonom), že dary budou stoupat po instalaci každého nového vysílače – a ony zatím rostou před jejich uvedením do provozu.

Inu, Boží ekonomie je zřetelně jiná než lidská... a slovo *prozřetelnost* se tu nabízí i matematikovi.

Graf 2: Poměr mužů a žen mezi přispěvateli Proglasu

Chtěli bychom z vašeho domu udělat domov – Proglas

Od horní řady zleva:

1: P. Martin Holík | Pavel Šaněk | Petra Hauserová | Jakub Marek | Martin Šmídek | Marie Šmídková | Sabina Hauserová | Magda Hauserová | Filip Breind
2: Vladimír Kintř | Klára Beránková | Marie Blažková | Miloš Švábek | Marie Sychrová | Anna Trembuláková | Anna Macková | Karel Gamba | Marie Bendová | Pavel Kabzan
3: Helena Horáková | Marie Lukášová | Marie Černá | Roman Lang | Milan Tesař | Zuzana Petlanová | Kateřina Lapčiková | Renata Bělunková | Lucie Endlicherová | Jaroslav Kratka
4: Kateřina Jakubcová | Helena Bízová | Marek Pospíšil | Dana Přichová | Lenka Budková | Pavel Chaloupka | Martin Rýznar | Tomáš Zikmund | Radek Habán | Dušan Baur

Na fotografii není: Jana Beránková, Jaroslav Černý, Jaroslav Franc, Helena Hladká, Jana Juránková, Marie Koscelníková, Ondřej Krapl, Ondřej Miklas, Jan Novotný, Petr Polehla, Pavel Smolek, Markéta Šindlerová a **noční hlídači**: Vít Blaha, Vojtěch Kolínek, Jiří Kreml, Tomáš Moštěk, František Pelikán, František Schwarz, Marek Schwarz.

Proglas žije z příspěvků posluchačů a přátel.
Můžete přispět jakoukoli částkou na libovolný z těchto účtů:

Radio Proglas s. r. o.: 4200042422/6800
Nadační fond Radia Proglas: 4200043003/6800

Jako variabilní symbol uveďte své číslo člena Klubu přátel Radia Proglas nebo rodné číslo.
Dar je možno odpočítat od daňového základu – potvrzení vám na požádání zašleme.

KONTAKTY

www.proglas.cz

■ Hlavní redakce – Brno

Barvičova 85, 602 00 Brno
tel.: 543 217 241
fax: 543 217 245
GSM brána: 603 170 692
e-mail: radio@proglas.cz

■ Praha – studio Kristián

Thákurova 3
160 00 Praha
tel., fax: 224 324 310
tel.: 220 181 319
e-mail: kristian@proglas.cz

■ Olomouc – studio Radim

Blažejské náměstí 4
771 00 Olomouc
tel., fax, záznam.: 585 220 668
e-mail: radim@proglas.cz

■ Ostrava – studio Hedvika

Kostelní náměstí 2
702 00 Ostrava
tel., fax, záznam.: 596 115 047
e-mail: hedvika@proglas.cz

■ Litoměřice – studio Štěpán

DDKT, Komenského 4
412 01 Litoměřice
tel.: 416 732 077
e-mail: stepan@proglas.cz

■ Hradec Králové – studio Vojtěch

Velké Náměstí 32
502 00 Hradec Králové
tel., záznam.: 495 063 423
fax: 495 063 424
e-mail: vojtech@proglas.cz

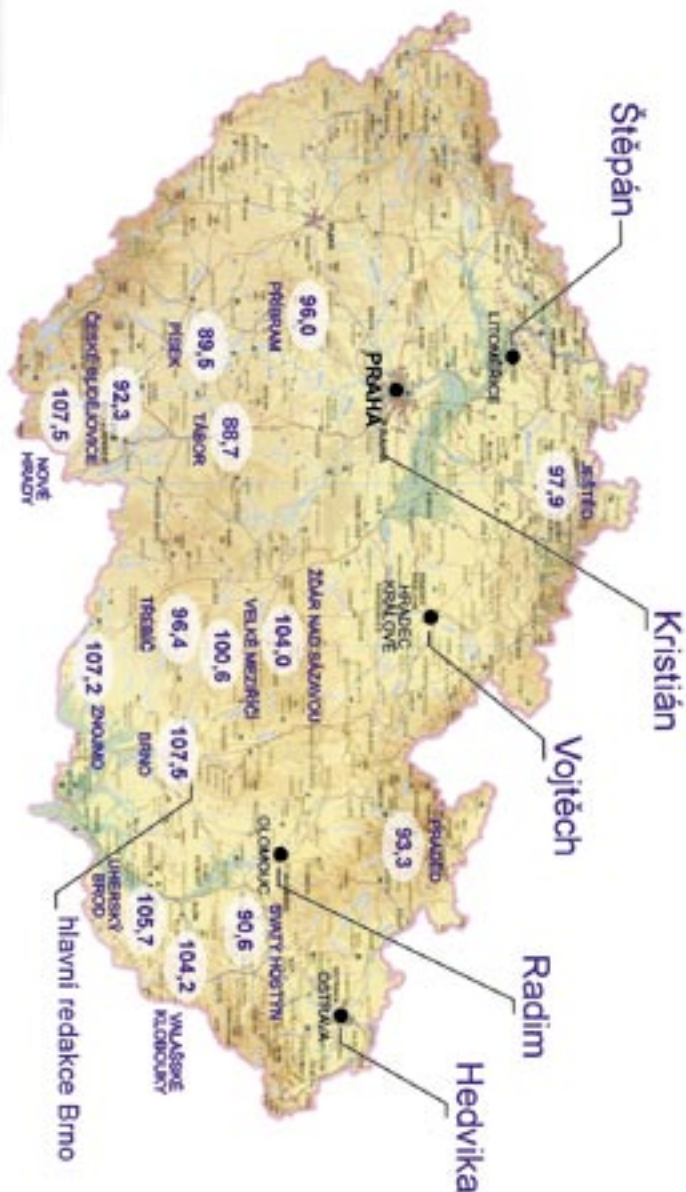
Magazín Radia Proglas © Vlnění vydává Radio Proglas s. r. o. jako bezplatný informační zpravodaj pro členy Klubu přátel Radia Proglas. Toto číslo vyšlo v lednu 2006. Redakční rada: Renata Bělunková, Marie Blažková, Lucie Endlicherová, Martin Holík, Ondřej Krajtl. Technický redaktor: Martin Rýznar, Helena Horáková. Obálka Jan Bárta. Obrázky: Irena Kintrová. Foto: Martin Holík, Martin Šmídek, Pavel Šaněk, Martin Rýznar. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p. OZJM, řed. v Brně, č.j. P/2 – 1742/97 ze dne 16. 4. 1997

FM vysílače a studia Proglasu

vysíláme 24 hodin denně

vysíláme 24 hodin denně

Další možnosti příjmu:

- satelitní digitální vysílání (DVB-S): ASTRA 3A: 23,5° východně; 12,525 GHz; 27,5 Msymb/s; V - polarizace; FEC = 3/4; PID = 180
- pozemní (terestriální) digitální vysílání (DVB-T): pro Prahu v balíčku CDG
- internetové vysílání (WMA stream): live.atlas.cz/proglas.asp
- kabelové analogové vysílání: informujte se u svých poskytovatelů